

REIS VAN DE FARAO'S

De personages

Egypte, 1074 v. Chr.

Khemet: Ex-lid van de Medjay, een groep die de Vallei der Koningen bewaakte.

Qsn: Wees, informant van Khemet, zijn naam betekent Mus en Brenger van Verdriet.

Herihor: Legercommandant die opklom tot farao van Opper-Egypte en vervolgens verdween.

New York City, 1927

Jake Melbourne: Piloot, showman en absolute topvlieger in de Eerste Wereldoorlog en deelnemer aan de race om de Orteig-prijs.

Carlo Granzini: Hoofd van de misdaadfamilie Granzini.

Stefano Cordova: Vriend van Melbourne en mecanicien, neef van Granzini.

National Underwater and Marine Agency

Kurt Austin: Hoofd van de afdeling Special Projecten van de NUMA, bergingsdeskundige en duiker van wereldklasse.

Joe Zavala: Kurts beste vriend, technisch meesterbrein, verantwoordelijk voor de ontwikkeling van het merendeel van de geavanceerde apparatuur van de NUMA.

Rudi Gunn: Onderdirecteur van de NUMA, afgestudeerd aan de Naval Academy.

Hiram Yaeger: ICT-directeur van de NUMA, ontwierp en bouwde Max, NUMA's supercomputer.

Paul Trout: Geoloog, doctor in de oceanografie, gehuwd met Gamay.

Gamay Trout: Marien bioloog, gehuwd met Paul, meest openhartige lid van de ploeg.

Schotland

Vincennes: Mysterieuze passagier op de trawler.

Slocum: Contactpersoon van de smokkelaars, lid van de Bloodstone Groep.

Veiligheidsdienst van het Verenigd Koninkrijk, sectie 5 (MI5)

Oliver Pembroke-Smythe: Voormalig lid van de Special Air Service (SAS), hoofd antiterreureenheid van MI5.

Morgan Manning: Geheim agent van MI5, rechercheert de Bloodstone Groep.

Henry Cross: Professor in de klassieke oudheid aan de Universiteit van Cambridge, adviseert MI5 bij de identificatie van gesmokkelde artefacten.

Bloodstone Groep

Solomon Barlow: Voormalig huurling, nu wapenhandelaar en hoofd van de Bloodstone Groep.

Kappa: Wapenspecialist en Barlows rechterhand.

Robson: Ex-straatcrimineel uit een louche Londense buurt, nu een van Barlows vertrouwelingen.

Daly: Kameraad van Robson, verwijt Robson dat hij is opgepakt.

Gus: Kameraad van Robson, Daly's halfbroer.

Fingers: Lid van Robsons vroegere straatbende.

Snipe: Eveneens lid van Robsons straatbende.

Handlangers van de Bloodstone Groep

Xandra en Fydor: Broer en zus, moordenaarspaar, actief onder het pseudoniem de Speelgoedmaker.

Omar Kai: Flamboyante huurmoordenaar, wordt door de Bloodstone Groep na hun komst in de Verenigde Staten ingehuurd.

Frankrijk

Francisco DeMars: Kleinzoon van de ontdekker van de *Geschriften van Qsn*, woont in een kasteel in Frankrijk.

Spanje

Pater Torres: Katholieke priester in San Sebastián de las Montañas bij Villa Ducal de Lerma.

Sofia: Schoolkind dat Gamay en Paul met pater Torres in contact brengt.

Verenigde Staten

James Sandecker: Voormalig directeur van de NUMA, nu vice-president van de Verenigde Staten.

Miranda Abigail Curtis: Hoofdarchivaris bij de FBI.

Morris: Hoofd van Sandeckers beveiliging.

Navajo Nation

Eddie Toh-Yah: Oude vriend van Kurt Austin, lid van de stamraad van de Navajo.

Eddies grootvader: Hoofd van de plaatselijke afdeling van de Navajo Nation-raad, Bewaarder van de Vlam.

Proloog

Vallei der Koningen, Egypte 1074 voor Christus, tijdens de 18de Dynastie

De hitte hing zinderend boven de Vallei der Koningen waar een meedogenloos brandende zon het woestijnzand tot gruis verpulverde.

Hoog boven de vallei lag Khemet, een man met een baard, aan de rand van een steile rotswand hevig transpirerend in de middagzon plat op zijn buik en speurde de omgeving af naar iets van beweging. Zijn gezicht druipend van het zweet, een vlieg zoemend om zijn oor, maar daarbeneden bewoog niets.

In de vallei was het doodstil, zoals de rustplaats van begraven farao's ook behoorde te zijn. De enige beweging was een kleine zandhoos die helemaal in het zuiden opwarrelde en over de grond danste.

Khemet sloop weg van de rand naar een stel mannen in linnen gewaden die een eindje verderop bijgehurkt zaten. Naast hem stond een jongen op. Khemet richtte zich tot het kind. 'Wat wilde je ons hier laten zien?'

De bewoners van Thebe noemden de jongen Qsn, wat Mus betekende. Ze noemden hem niet zo omdat hij klein was voor zijn leeftijd en met een hoge piepstem praatte, maar het was puur beledigend bedoeld. Voor de mensen in Egypte waren mussen een plaag. Ze stalen voedsel en bedierven het fruit. De stedelingen zagen de jeugdige wees als net zo'n plaag.

Khemet dacht daar anders over. Het kind was een bedelaar en

geen dief. In feite werkte hij keihard voor een paar muntjes, hield alles met zijn scherpe ogen in de gaten en was een waardevolle informatiebron. Omdat hij zo klein en jong was, werd hij vaak niet gezien, zelfs als hij zichtbaar aanwezig was.

De jongen kroop naar de rand van de klip, keek omlaag het dal in en tikte tegen Khemets arm. Hij wees met een klein vingertje in de verte. ‘Het graf van de farao is geopend. De steen is opzijgeschoven.’

Met tegen het felle zonlicht half toegeknepen ogen tuurde Khemet langs de majestueuze, drie verdiepingen hoge tempel van Hatsjepsot met de lange centrale trap en rijen torenhoge zuilen. Hij schonk geen aandacht aan de stapels puin die de toegang tot minder bekende voorouders blokkeerden en concentreerde zich ten slotte op een gat tussen de stenen, waar gladde blokken kalksteen de ingang markeerden van het graf van Horemheb, een van de meer recent begraven farao’s.

Zijn ogen waren niet zo scherp als die van het kind, maar nadat hij ze met een hand tegen de zon afschermde, zag hij geleidelijk meer details in de schaduwen. De wituitgeslagen stenen plaat die werd gebruikt om er het graf mee af te sluiten, lag in tweeën gebroken op de grond ernaast. Het pad voor de graftombe was doorkruist met karrensporen en kapotgetrapt door de hoeven van ossen.

‘De jongen heeft gelijk,’ zei Khemet. ‘De graftombe is geschon- den.’

‘En wat wil hij dat wij eraan doen?’ vroeg een van de anderen.

De jongen keek om en richtte zich zonder gêne tot de volwassenen. ‘U bent de Medjay,’ zei hij met zijn hoge piepstem. ‘U bent dienaren van Ramses XI van Memphis. U bewaakt de rustplaats van de Zonen van Amon.’

Khemet glimlachte. Hij was een commandant van de Medjay geweest – een strijdmacht die door de farao’s was opgericht voor de bewaking van de graven van hun voorvaderen – maar zijn functie was afgeschaft na de aardverschuiving in het politieke klimaat die Egypte verdeelde.

‘Misschien heeft de Mus toch niet alles gehoord,’ opperde een van hen. ‘De Zonen van Amon hebben ons niet meer nodig.’

‘Maar Ramses...’

‘Ramses heerst in Memphis en Alexandrië,’ legde Khemet op kalmere toon uit, ‘maar dit is Opper-Egypte en Herihor heeft de titel van Groothuis voor zichzelf opgeëist.’

Het gezicht van de jongen straalde minachting uit. ‘Herihor is niet zomaar de hogepriester, hij is...’

‘Hier is hij een koning,’ snauwde Khemet. ‘Er zijn mensen die je je tong afsnijden als je dat niet met ze eens bent.’

De jong kromp ineen.

Khemet zweeg even om de les goed tot hem te laten doordringen, waarna hij vervolgde: ‘Gelukkig behoren wij daar niet toe.’

De mannen achter hen lachten. De jongen keek opgelucht.

‘Egypte is niet meer wat het was,’ zei een van de mannen. ‘Hoe zwakker het land wordt, hoe meer farao’s het nodig heeft. Binnenkort heeft iedere regio er een.’

Hierop schoot Khemet nog harder in de lach, terwijl de jongen geschokt opkeek. Hij was nog jong genoeg om in zaken als plicht en eergevoel te geloven en bovenal de hemelse glorie van de koningen die van de goden in hen was afgedaald. Dergelijke overtuigingen werden niet zomaar een-twee-drie uitgebannen.

Khemet richtte zijn aandacht weer op de geopende graftombe. ‘We moeten ernaartoe om te zien wat ze hebben meegenomen.’

Hij leidde de groep weg van de rotswand en omlaag over een geheim pad dat hen tot in de vallei bracht. Deze goed verborgen paden kenden alleen de Medjay.

Toen ze beneden aankwamen, was het licht nog feller en verblindend, alsof ze de trap naar de hemel bestegen. In tegenstelling tot de geelbruine rotswanden om hen heen was de bodem van de vallei bedekt met verpulverd zandsteen en wit zand, schilfers en scherven van de enorme uitgehakte blokken die daar in de afgelopen duizend jaar vrijwel onafgebroken met enorme mankracht waren verwerkt.

Het weerkaatsende licht was zo hinderlijk dat Khemet een sjaal voor zijn ogen bond en toen hij het graf van Horemheb betrad, leek hij zelf een bandiet.

Eenmaal binnen in het voorportaal verwijderde hij de sjaal weer. De koele lucht streek langs zijn lichaam terwijl zijn ogen geleidelijk aan de duisternis wenden. Met de zich verwijdende pupillen bekeek hij de pracht van het vakwerk dat zich voor hem openbaarde. De witgekalkte muren en plafonds waren bedekt met hiërogliefen rond standbeelden, reliëfs en andere kunstwerken. Dit alles in het licht dat door de ingang van de graftombe scheen en van de aan de wanden gemonteerde fakkels, die brandend op een rookloze mix van ricinusolie en natron een nog helderder licht verspreidden.

Khemet pakte een van de fakkels en liep met de jongen aan zijn zijde dieper het graf in. Zijn mannen volgden hen op de voet.

Na een tweede portaal kwamen ze in de grafkamer voor minder belangrijke vrouwen en dienaren.

Khemet bleef staan en duwde de jongen in een nis in de muur. 'Stil!' zei hij. 'We zijn niet alleen.' Hij tastte onder zijn gewaad en trok een kort zwaard tevoorschijn, waarmee hij de mannen gebaarde naar voren te komen. 'Let op!'

Geruisloos stapte Khemet een volgende gang in. Hij passeerde twee beelden van Anubis. De flakkerende fakkel wierp spookachtige schaduwen over de bewegingsloze dieren op de tegenoverliggende wand.

'Waardeloze bewakers,' fluisterde een van de mannen doelend op de beide Anubis-beelden, 'die werkeloos staan toe te kijken terwijl dieven de bezittingen roven die de farao in het hiernamaals nodig heeft.'

Ze hoorden het geluid van een werktuig dat ergens voor hen tegen een steen sloeg. Zodra Khemet de grafkamer van de farao binnenstapte, zag hij waar het geluid vandaan kwam: een priester en een steenhouwer hakten een tekst in de achterwand. Tussen hen in stond de stenen sarcofaag van Horemheb. De zware dekplaat was

er afgetrokken en op de grond gegooid. De gouden kist, het dodenmasker en de gemummificeerde farao waren verdwenen.

De priester en steenhouwer bemerkten het flakkerende licht van de fakkel. 'Hoog tijd dat jullie terugkomen,' zei de priester zonder om te kijken. 'Er is nog veel meer dat mee moet.'

'U bedoelt geroofd,' zei Khemet.

Hierop draaide de priester zich om. 'Wie bent u?' snauwde de priester.

'Ik ben Khemet, commandant van de bewaking. En u bent een dief.'

De priester schrok daar niet van terug. 'Ik ben een voorman van het Groothuis. Dienaar van farao Herihor. Ik werk voor de farao. Jullie zijn indringers en deserteurs.'

En ik ben een held als ik jouw hoofd aan Ramses opdien, dacht Khemet.

Hij stapte met opgeheven zwaard naar voren. 'Wat hebben jullie met de farao gedaan? Waar zijn zijn geschenken?'

'Die zijn verplaatst,' antwoordde de priester. 'Ter bescherming voor aasgieren zoals jullie.'

De stem van de priester klonk sarcastisch en ronduit brutaal voor een broodmagere man die tegen een soldaat met getrokken zwaard opkeek. Op hetzelfde ogenblik dat hij iets hoorde bewegen wist Khemet waarom.

Er zoefde een pijl door de gang die een van zijn metgezellen in de rug trof. De man viel met een grom voorover en bewoog niet meer.

Er volgde een speer, die een van de anderen trof toen die zich omdraaide.

Khemet drukte zich tegen de muur terwijl er een tweede pijl langs hem scheerde. Deze vloog de grafkamer in en raakte de steenhouwer in zijn maag. Hij viel van de richel waar hij op stond en sloeg kermend van de pijn tegen de grond.

Met de reflexen van een ervaren krijger dook Khemet ineen, stormde op de boogschutter in de gang af en wierp zich op hem

voordat hij een volgende pijl op zijn boog kon zetten. Met een stoot van zijn zwaard doorboorde Khemet de man, waarna hij het lemmet met een ruk weer lostrok.

Toen hij zag dat zijn laatst overgebleven man door een speer geraakt ineenzakte, reeg Khemet de aanvaller met een welgemikte uithaal aan zijn zwaard. De man zakte op zijn knieën en klapte zijwaarts tegen de vloer. Nu waren alleen de priester en Khemet nog over, maar de priester had het gevecht in de gang voor de grafkamer in zijn voordeel benut.

Terwijl Khemet zich op de aanvallers concentreerde, had de priester een met de kop van een cobra versierde dolk vanonder zijn bonte gewaad tevoorschijn getrokken. Op Khemet afstormend stootte hij het wapen in zijn zij.

Khemet draaide zich razendsnel om en haalde, terwijl hij achteroverviel, met een eigen dolk uit. Een handbreedte dichterbij en de steek was fataal geweest, maar de priester had net niet ver genoeg doorgestoken.

Nog tijdens zijn val greep Khemet het mes dat in hem stak. Hij kreeg het niet los. Het lemmet zat te diep en de wond brandde vreemd schrijnend.

In de roes van zijn woede kwam hij overeind en hief zijn wapen. De priester deinsde achteruit maar sloeg merkwaardig genoeg niet op de vlucht.

‘Kom maar op,’ zei Khemet, ‘dan zend ik je rechtstreeks naar het hiernamaals dat je zo aanbidt.’

Hij stapte naar voren om wat dichterbij te komen, maar zijn voeten hielden hem niet. Hij klapte opzij en ving zich met een hand tegen de muur op. Zo bleef hij overeind, maar zijn hoofd duizelde.

Dit was vreemd, besefte hij. Hij was bij gevechten tientallen keren gewond geraakt en was een keer bijna doodgebloed, maar zoals nu had hij zich nooit gevoeld. Hij tastte opnieuw naar de dolk, kreeg hem nu uit de wond en zag een lege gleuf in het midden van het lemmet.

‘Het gif was voor de steenhouwer bedoeld,’ zei de priester. ‘Om hem tot zwijgen te brengen als het werk gedaan was. Maar in jouw bloed zal het zijn uitwerking ook niet missen.’

Khemet wierp het mes met de cobrakop op de grond. Gesterkt door een onwrikbare vastberadenheid deed hij opnieuw een stap naar voren, maar ditmaal lieten zijn ogen hem in de steek. Overal in de tombe kwamen schaduwen tot leven. De Anubissen en de krokodil bewogen zich al pratend in zijn richting.

De ruimte begon te draaien. Khemets eigen dolk gleed uit zijn hand en viel kletterend op de grond. In een wanhopige poging over-eind te blijven verzamelde hij zijn laatste krachten voor een sprong naar voren, tastte met zijn blote handen naar de priester en graaide naar zijn gewaad, maar hij greep in loze lucht.

Khemet landde met zijn gezicht op de stenen vloer en rolde op zijn zij. Hij hoorde muziek, stemmen, maar zag alleen het gezicht van de verraderlijk valse priester. De man boog over hem heen en sprak een vloek uit, waarna hij zich oprichtte en een steen tot boven zijn hoofd tilde, klaar om er Khemets schedel mee tot moes te slaan.

Maar voordat hij kon uithalen verwrong het gezicht van de priester zich in een grimas van pijn, terwijl zich de punt van een lemmet door zijn buik naar buiten boorde. De steen viel naar achteren en de priester kwakte morsdood voorover. Met in zijn ogen nog een blik vol ongelooft.

Vanachter het lichaam dook de jongen op.

‘Het spijt me,’ zei hij, zich over Khemet buigend. ‘Ik had je moeten waarschuwen. Ik ben Qsn, de Brenger van Verdriet.’

Khemet probeerde op het kind te focussen. Tegelijkertijd lichtte de achtergrond op en schoof er een zich als vleugels uitspreidende schaduw boven Qsn uit. In zijn delirium zag Khemet de jongen als een levende vogel, maar die was allesbehalve klein en zwak. ‘Je bent een valk,’ zei Khemet. ‘Jij bent Horus, de laatste beschermer van de farao’s...’

Hij strekte zijn arm uit en legde zijn hand op de schouder van de